

4.19.27

עורך משנה, תבנית: אורי סלע

הצלם הראשי: דן ברנע

חברי המערכת:

מוזיקר מערכת חיפה: אורי דן

עורך דפוס: משה אור

ראש המנהלה: שלמה הררי

מכתבים

הגמבורי בא להעולם הזה

הבעיה של הורים המפריעים לצופים צעירים, (העולם הזה 866) היא בעיה כאובה אולם היא נולדה יחד עם תנועות הנוער. בהיותי צעיר יותר דאגו גם הורי לי כשהייתי יוצא למצוה או למחנה העבודה בליל או לנסיעה באוטו משא לאילת. אולם הבעיה המטרדית הורים עירוניים אלה היא הדרך של בניהם להבא. אני לוקח לדוגמה את שכבתנו באחד משכטי הצופים בתל-אביב: כ- עשרים איש מחברי שכבתנו נמצאים בהתיישבות העובדת כעשרה ממלאים תפקיד מפקדים בצה"ל, 15 ספורטיבים במקצועות חופשיים ועוד רבים אחרים העוסקים במקצועות חופשיים ה' מביאים תועלת למדינה...

צופה לשעבר, תל-אביב

...אמנם נכונות חלק מהתקפותיכם על תנועתנו אך מדוע לא כתבתם בצד התקפה את ה"מצאת" שמצבעת התנועה, והחשובה (כהן) (היא) ביחס לנוער המעברות והפרברים.

מרקסי, שבט מודיעין, ירושלים

למה כתבתם רק על הגמבורי ולא על מצבעים אחרים של תנועות נוער אחרות, כמו בני עקיבא, השומר הצעיר, בית"ר אשר כל כנס (שלחן) מצליח ואם הוא לא מצליח הרי זה מראה שה' מדיכום לא שווים שום דבר ושזה לא יכולים להשתלט על התנועה... ובכענין הכמות שהשתתפו (בגמבורי) הרי לא הכמות עיקר אלא האיכות. ת. י. חיפה

שיבלי הוזהב לקורא

אני קורא ותיק של עיתונכם. לאו דווקא מתוך רגש הערכה או אהדה לעיתון, אלא מתוך כך שמצאתי בו משהו החסר בכמה וכמה עיתונים אחרים והוא - ענין. ואין אני יודע בכך. מאות ואלפים מביני קוראי העולם הזה קונים את העיתון רק מתוך אינטרוקט מעוננים אחרים הנוגעים במחל' השעמום... היתרון הנדיר שלכם הוא בכך שמצאתם את שכול הוזהב המוביל לזינו של הקורא. אתם ידעתם כיצד למשוך את לב הקורא ולהניעו לשאת את עמו בעתון... (אך) מנייר נוחים הראשונים נקטתם לשון של המרה. החל מקבירותיכם הטליונות, מן ההתלהבות שאחת בכך לפזקים כשעלה בראשכם רעיון מקורי מסויים. ועד להבלטה האישית של כל אחד מחברי ה' מערכת... אני מציע שתערכו מעין משאל קור' איש, מין יכות פומבי על אופן הכתיבה וההבעה שלכם ועל הרברים שהקורא מעונין למצוא בעתון טוב.

רכיטוראי עמיר מקוב, צה"ל

תודת העולם הזה לקורא מקוב שלא נשא פנים בבקורת. טורי העולם הזה פתוחים לו ולכל הקוראים ביוון על דרכי העתון. ליניץ ברחוב אלנבי

בצוננו להודות לסמל ולשלושה השומרים שי הצילו את חיינו מידי המון מותם שרצה לעשות בנו משפט ליניץ ללא עיון בכפיו. התקרית ארעה ברחבת בית-הכנסת הנדול בתל-אביב ב-23 למאי 1954 בשעה 20.30 בערך: הלכנו לתומנו ליד בית-הכנסת ונתקלנו בהתקהלות גדולה ברחבה. מתוך סקרנות ניגשנו לראות מה היא ההתקהלות וראינו כשלוש מאות צעירים וזקנים ורופים אחר אדם המוכר לנו כאצטניק לשעבר והרוזניק מושבע כיום וצועקים, קומניסטים ו"בוז"י. עד שבאו שוטרים וחצוהו צעק אחד המתקלים לעברנו "הנה קומניסטים!" והכנסנו למערכות של אספנות שהחל מכה אותנו ללא רחמים וללא אספרות מצדנו לתנונו או לומר לפחות את האמת שאנו לא קומניסטים. אילויל ארבעת השוטרים האמיצים שספנו מכות על השכוננו היו. ללא ספק, רוצחים אומנים.

יעקב יעקבי, י. כהן, תל-אביב

הזוהת של מזחית אנה, הפסיקו לתת כעמוד האחרון את המזהית הביתית (וה הפנס השנייה). בעלי חור כעבר הלויס להפסיק לקנות את העתון.

העולם הזה זיהה את הפנס שבמזהית, מב' טיח להשביע, להבא, את רצון הקוראים גורדון.

אם כבר, אז כבר אני לא יודע מניין לקחת את הסיפור שאני עומד לנסוע לדרום אפריקה ולהשחק בה (העולם הזה)

ספרים לקוראי העולם הזה

בגליון זה פותח העולם הזה בתוכנית הספקת ספרים לקוראיו. הספרים שייכללו בתוכנית זאת יימכרו לקוראים המעוניינים בהן. חות גודלות, עד למחצית יותר ממחירם. פרטי התוכנית ראה בעמוד 17.

הזה 866). אילו רציתי לנסוע, אז הייתי עושה זאת מקודם, כשהציעו לי לשחק באנגליה. שם באמת הציעו לי תנאים מצויינים. יעקב תודורוב, ראשון לציון

הגדרה יש אפס

אני אחד האנשים שקנו כרטיסי הנדלות של נשף הסטודנטים של ההכינון העברי בחיפה. לפי הכתוב על כרטיס ההנדלה, נערכה ההנדלה בליל ה-14.1954. לאחר התאריך הנ"ל רציתי לדעת באם יבתי באחד הפרסים ועד היום לא הצלחתי לברר זאת. בעתונים לא מצאתי: במקום שקנתי את הכרטיס לא ידעו את תוצאות ההנדלה; כתבתי לתכינון ואין עונה. תמורת שתי הילדות ש- שילמתי יכלתי לקבל אם לא סרב. לפחות תשובה. יצחק בן-משנה, תל-אביב

תפקיד חיל רפואה

אני מודה ביותר על התכנה הנאה על חיל רפואה בליוון יום העצמאות (העולם הזה 866). הנני בדעה כי חומר זה יסייע להביא לזידיעת האיבור את התפקיד החשוב המוסל על חיל הרפואה.

אלוף-משנה א. עצמון, קצין רפואה ראשי צה"ל

לא רק...

היה היה איש שאמר:

במזנון לא אחד

התלחש או נפחד:

"טלה, חבר, מה השם שהוזכר?"

איתן גלעד, נתניה

הדפוס הלא-נכון

אחר שקראתי את המאמר המספל בפועל הדפוס יעקב נירנואלד וסקסו עם קיבוץ בארי (העולם הזה 861) תפסתי חבר בארי המשרת אתי ומתוך רצון להקניטו הראיתי לו את המאמר... היתי מעונין מאד לדעת מה האמת.

עזריאל לורבר, צה"ל

את חוות דעת קיבוץ בארי ימצא הקורא לורבר להלן.

...לכינוי מתחילה פרשת נירנואלד (העולם הזה 861) כרנע שמשפחתו נפתח אלינו על מנת להתיי קבל כתבדים. ניסנו להקבל את מסכמינו היודי עות על אותה משפחה, כפי שהננו עושים לזני כל אדם הרוש הפונה אלינו בבקשה מעין זו. יעקב נירנואלד היעום מאתנו את דבר היותם במקב אחר קודם לכן, ולא היתה לנו כל סיבה נגד קבלתם.

רק מספר ימים לפני כואם וכרדך מקרה נודע לנו שהם היו במשק אחד והאינספורמציה שקבלנו אודותם מאותו משק היתה שלילית בחלט. ומה גם משודע לנו דבר הברות של מינה במקב, החלטנו לא לקבלם בשום אופן... פרשה שנייה שהיא מסולפת מתחילה ועד סופה היא פרשת הדפוס שלנו.

אין זה מספיק שיבוא אדם מהחוף, יונש במרץ להקמת בית דפוס" וכעבור זמן קצר, "יעל מבכש הדפוס כמלאו הקטור". לשם הקמת בית דפוס יש צורך בהשקעה רצינית ביותר ובהשקעה סדר רים, והנכונים וזוכרים כללי רמה מקצועית מער לה. והנכו הוא שאנו הקמנו את בית הדפוס לפני המש שנים והשקענו בו עשרות אלפי ל" רות.

את חבר העובדים הכשרנו עוד הרבה לפני כן, כך שהיוני רחוקים מלהיות תלויים באדם אלמוני אחד שיבוא להקים לנו מפעל כזה.

מזכירות הקיבוץ בארי

שובו אין בידי הפועלים לשלמו, עוב' רים הפועלים מטבעים לגור במקלטים עובדים ובגנים ציבוריים, היינו כל הוצאה הכלולה באסנתו של "שכר דירה" נעלמת מאליה.

מחשבה מדעית שיטתית תבהיר לנו שכלל זה חל כמעט על כל מצרכי החיים, אם, למשל, עולים מחירי הנס"ק עות, ברור שהפועלים מעדיפים, ושוב בצדק, ללכת ברגל. ממילא נעלמת ה" הוצאה הנ"ל, יימצא מי שיגיד שבמקרה זה יעלה סעיף סוליות הנעליים, אולם גם על כך אפשר להתגבר על-ידי מדי" גנות רבת-מעוף של העלאת מחירי הנעליים. במקרה זה יעדיפו הפועלים, דבר בהגיונם הפשוט, ללכת יחפים, דבר שזוריק את האינזכס עוד יותר.

לכלכלנים האנזוכים בצירופיהם בעבר המעובש יטענו כי יש סיגן טבעי ל" שיטה זו, כגון צריכת הלחם וכדומה. אני חייב להודות שטרם נמצא פתרון יעיל לבעיה כאובה זו, אולם אם ית" פתח המדע בקצב הנוכחי, יש לקוות כי נודע להתגבר גם על תקלה זו.

העולם הזה

השכתוב המצויר לאינספורמציה

כיצד להעזות את המחירים מבני העזות את האינזכס ולהצליח בממשדה

מאת לוי אשכול קרנ"ג (כל הזכויות שמורות)

בימי קדם שררה בין הכלכלנים המ" פזרים הידיעה התמימה כי עלית המ" חירים חייבת לגרוור אחריה עליה של אינזכס יוקר המחיה, ההיפך הוא הנכון. במדינה נאורה, ע"ת המחירים היא הגורם האמיתי להורדת האינזכס. הדבר הוא פשוט. כל עוד שכר הדיירה הוא נמוך ויש הפועלים ללחמו, הריהו מההה, בצדק, חלק מן האינזכס. אולם ברגע ששכר-הדיירה עולה בצורה

כמעט טוטאליטארית, בלי ו"וים של חיבור, שופע תוראי השם והפועל. סגנון זה מחזק המיד אוקטבה מעל לעל פרוזה נורמלית, תכסיס המקייב את הקורא במצב של מתיחות ממדת ומשרה עליו את ה" היסטריה של העורכים. סגנון כפוזרה הוא בראש וראשונה מכשיר להבעת דעות ומ" שום כך עניין אינדיבידואלי ביותר; באה" דות המטמטמת של סגנון העולם הזה מת" גשם תכסיס פסיכולוגי ברוק, המטשטש לא רק את אינדיבידואליותו של הכותב, אלא גם הופך במקרים רבים את הדעות ואת המחשבה לחומר גלם של הסגנון, במדה של כפייה שאינה קיימת בשום עיתון נורמאלי."

עיתון נורמאלי - זהו דבר המצוי אילי בעיתונים היומיים. בין השבועונים אין לקוות למצוא אותו, משום ש"תקופת העולם הזה" לא פסחה גם על אחד מהם, למרבה הרעה: "על מיתרים דומים פור" טים רוב שבועוני הברשים, אם כי ברמה סבנית ירודה מואת." אפילו דבר השבוע, הגדול והחזק שבם, "אופיינית לו הגמיה לחזק את מעמדו כעמוד החפשי על-ידי חיקוי העולם הזה בצבעיו, בסגנונו וב" טכניקה העריכתית." אם כי הוא "עשוי ככשרון עתונאי מועט, המשתחרר רק בקו" שי מן ההכרח לספק פרסומת מתמדת לשורה של עסקנים ומוסדות לא מעניינים ביותר" - בכל זאת "לפעמים גם דבר השבוע ההסתדרותי והמשעשע צועד בתלכ, למוד הנסיון שתמונתה של מרילין מוניי מחזירה את הרעיונות של תנועת העבודה ביתר יעילות מתצלומיהן של עסקניות א" גון אמהות עובדות."

המסקנה היא פשוטה בתכלית: "אתה, הקורא היקר, בעיני העורכים אינך אדם בעל אינטרסים תרבותיים אמיתיים, או לפחות, בעל פרטנויות של טעם. בעיני העור" כים אינך יותר מאשר מנגנון תגובות. כשם שאדם מודעוץ אם דוקרים את בשרו במחט, כך מצפים העורכים שתגיב בקניה, אם הם מגרים בכך כמה יצרים שלדעתך אתה הנזה מגריוים... האם גם אתה נפגש עם קור" איהם?"

איוו שאלה מטופשת! אם הגעת עד כאן, מסתבר שהתשובה, על כל המסקנות החמורות הנובעות ממנה, היא חיובית, ללא צל של ספק.

מיהו אם כן אותו אדם נורמאלי, בעל הסגנון האינדיבידואלי ביותר, הכותב ב" עיתון נורמאלי, ללא כפייה מחשבתית, ואשר אינו נמנה, חלילה, על הברגנים מצפון תל-אביב, הועיר בורגנים המוכרים להפיג את שאמון רוחב ו"א על רוכבי האופנוע משכונת התקווה, אשר חשף סוף" סוף לאור השמש, לבושתך העמוקה, את פרוצפך האמיתי?"

נכון, נחשת. זהו כתבלב הארץ, שכתב את הדברים האובייקטיביים, הבלתי-משו" חדים, השקולים והמתונים הנוכחים לעיל.

לוי אשכול